

Israel-Palæstina er ikke sort-hvid

Ordførertale vedr. F 15 den 7. februar '24

Karsten Hønge, MF for SF

Endelig lidt godt nyt for palæstinenserne, som lider under den humanitære katastrofe i Gaza. Israel led et alvorligt nederlag, da Den Internationale Domstol i Haag, ICJ, tydeligt markerede, at landet i sin krigsførelse skal overholde konventionerne, at de skal efterforske og retsforfølge opfordringer til folkedrab, og at mere nødhjælp skal ind i Gaza.

Dommen slår fast, at Israels regering er ansvarlig for, at tilstrækkelig nødhjælp kommer ind, og at det skal være muligt at leve i Gaza. Så tænker man egentlig, at det faktisk er lidt ubegribeligt, at nogen skulle kunne mene det modsatte. Selv om kendelsen ikke indeholdt krav om våbenhvile, kan jeg ikke se det anderledes, end at der er brug for en våbenhvile her og nu, fordi krigen har bevæget sig så markant ud af enhver rimelig proportion.

Domstolen tager senere stilling til, hvorvidt der foregår et egentligt folkedrab i Gaza. Begrebet synes jeg til gengæld florerer hele tiden i den offentlige danske debat. Ofte optræder det nærmest som en slags inkvisitorisk spørgsmål: Er du enig i, at Israel begår folkedrab? SF respekterer det internationale retssystem, og vi afventer afgørelsen fra ICJ om, hvilken betegnelse der skal bruges om Israels krig.

Men her og nu skal der altså gribes ind over for fremtrædende politikere i Israel som f.eks. forsvarsminister Yoav Gallant. Det drejer sig om udtalelser, hvor palæstinenserne beskrives som menneskelige dyr, og hvor der opfordres til at fordrive dem. Benjamin Netanyahu og andre religiøse og nationalistiske ekstremister bliver nødt til at anerkende, at palæstinenserne faktisk også er mennesker med rettigheder, og at anerkende, at internationale konventioner og menneskerettigheder gælder for alle, også dem, der i en periode måtte være ens modstandere.

Lige så selvfølgelig det er, at Israel må forsvare sig selv, lige så selvfølgelig skal det være, at det skal ske i respekt for folkeretten. SF støtter Israels ret til at leve i tryghed og sikkerhed. Vi fordømmer Hamas, og vi opfordrer det internationale samfund til at arbejde for frigivelse af alle gidsler. Men SF støtter altså også, at palæstinenserne har ret til at leve i tryghed og frihed.

Det rejser spørgsmålet om, om det er Israels nuværende ledelses reelle plan faktisk at fordrive palæstinenserne. Lige her for nylig blev det afsløret, at 12 israelske ministre, også folk fra Netanyahus parti, Likud, deltog i en konference om flere bosættelser i Gaza efter krigen. De dansede og festede og opfordrede til at fordrive palæstinenserne. Ministre som Itamar Ben-Gvir og Bezalel Smootrich støttede fordrivelsesplanerne. I Tyskland medførte afsløringer af højreekstremisters møder med topfolk fra AfD store demonstrationer. Jeg savner en stærkere reaktion fra den israelske opinion.

I stedet for at se konflikten som sort-hvid vil jeg insistere på nuancerne. Almindelige mennesker, uanset hvilket folk de måtte tilhøre, skal have vores solidaritet. Og begge folkeslag er jo fanget i et historisk fællesskab og kommer kun videre sammen. Dannelsen af Israel skete på et skævt fundament, hvor palæstinenserne betaler regningen for nazisternes jødeforfølgelser i Europa. Palæstinenserne havde ingen andel i den tids antisemitisme, men de endte med at trække verdenssamfundets sorteper.

Det er nu engang med sine fjender, at man skal slutte fred. Terroren skal stoppe, og Israel skal afslutte besættelsen af palæstinensiske områder. Det palæstinensiske selvstyre skal demokratiseres, og korrupsionen skal væk. Palæstinenserne skal have deres egen stat som led i en to-stats-løsning med Israel. Jeg synes egentlig også, at i de her dage lyder de her forslag desværre nærmest som drømmerisk sværmeri. Men det er den eneste skitse til en holdbar fred, for både israelere og palæstinensere har ret til at leve i tryghed bag sikre grænser.